

Beskrivning av Profeten Muhammad

Utseende

Muhammad ﷺ var lite över medellängd. Han var kraftigt byggd med långa muskulösa lemmar och smala fingrar. Hans hår var långt och tjockt och lite vågigt.

Hans panna var stor och framskjutande, hans ögonfransar var långa och tjocka, hans näsa var sluttande, hans mun var något stor och hans tänder satt bra. Hans kinder var magra och han hade ett trevligt leende. Hans ögon var stora och svarta med en aning brunt.

Hans skägg var tjockt och vid hans död hade han sjutton gråa strån i det. Han hade en tunn linje med fint hår över halsen och bröstet. Han hade ljus hy och var på det hela taget så vacker att Abu Bakr må Allah vara nöjd med honom komponerade denna vers om honom:

"som det inte finns något mörker i en månljus natt, så är Mustafa, vännen, ljus."

Hans gång var stadig och han gick så fort att andra fann det svårt att hålla jämna steg med honom. Hans ansikte var vänligt, men ibland när han var försjunken i tankar kunde han vara tyst länge, men han höll sig alltid upptagen med något.

Han pratade inte i onödan och det han sa var alltid rent ut och utan omsvep. Ibland kunde han göra sin mening klar genom att långsamt upprepa vad han sagt.

Hans skratt var oftast ett leende. Han höll sina känslor under kontroll – när han blev irriterad vände han sig bort eller var tyst, när han var nöjd med något så sänkte han blicken.

Kläder

Hans kläder bestod av en skjorta, tamad (byxor), en filt runt axlarna och en turban. Vid sällsynta tillfällen kunde han ta på sig dyra dräkter som han fått av utländska sändebud i den senare delen av hans liv.

Hans filt hade flera lappar. Han hade väldigt lite extra kläder, men han höll dom fläckfritt rena. Han ville att andra också skulle ta på sig enkla men rena kläder.

En gång såg han en person ta på sig smutsiga kläder och anmärkte;

"Varför kan inte den här mannen tvätta dem?"

En annan gång frågade han en person med smutsiga kläder ifall han hade någon inkomst. När han fick ett jakande svar sa han;

"När Allah har välsignat dig med Sin frikostighet, bör ditt utseende återspegla det."

Han brukade säga;

"Renlighet är fromhet."

Sätt att leva

Hans hus var bara en hydda med väggar av obränd lera och ett tak av palmlöv täckt av kamelskinn. Han hade separata rum för sina fruar, ett litet rum för varje, gjort av liknande material. Hans eget rum innehöll en repsäng, en kudde fylld med palmlöv, ett skinn av något djur på golvet och en läderpåse med vatten och några vapen.

Detta var alla hans jordliga tillhörigheter, förutom en kamel, en häst, och en åsna och lite mark som han skaffat i den senare delen av sitt liv.

En gång ville några av hans lärjungar, när dom såg avtryck av hans madrass på hans kropp, ge honom en mjukare säng men han tackade vänligt nej och sa;

"Vad har jag med världsliga ting att göra? Min kontakt med denna värld är som en resande som vilar lite i skuggan under ett träd och sedan fortsätter."

Amr Ibn Al-Harith, en svåger till Profeten ﷺ, sa att när Profeten dog så lämnade han inte ett öre, inte en manlig eller kvinnlig slav, eller någon egendom förutom hans vita mula, hans vapen och en bit land som han tillägnade det gemensamma goda.

Han rådde folk att leva enkla liv och själv levde han väldigt enkelt. Även när han hade blivit som en kung av Arabien, levde han ett enkelt liv på gränsen till total fattigdom. Han fru Aiysha må Allah v ara nöjd med henne sa att där var knappt en dag i hans liv när han fick två riktiga mål mat.

När han dog fanns inget annat i hans hus förutom några kornfrön från en åker han köpt av en jude genom att pantsätta sin rustning.

Han hade förklarat förbjudet för sig själv och sin familj allt som gavs av folket genom zakat eller sadaqa. Han var så noga med detta att han aldrig utsåg någon familjemedlem som

zakat-insamlare.

Hans beteende och humör

"I Sin barmhärtighet lät Gud dig visa dem mildhet; om du hade varit sträng och hård och tillslutit ditt hjärta för dem, skulle de helt säkert ha dragit sig ifrån dig". [Koranen 3:159]

Om sig själv sade Profeten;

"Allah har sänt mig som en apostel så att jag får demonstrera perfekt personlighet, utsökt uppträdande och ståtlig hållning."

Han var vänlig och godhjärtad till sin natur, alltid benägen att vara nådig och ha överseende med andras brister. Artighet och vänlighet, medkänsla och ömhet, enkelhet och ödmjukhet, sympati och uppriktighet var några av grunderna i hans karaktär.

I rätt och rättvisa kunde han vara resolut och sträng men oftast var hans stränghet mildrad av generositet.

Han hade ett charmerande sätt som vann hans följeslagares förkärlek och säkrade deras tillgivenhet. Trots att han var som en kung av Arabien och Allahs apostel, betedde han sig aldrig överlägset. Inte för att han behövde dölja någon sådan fåfänga genom att låtsas; utav fruktan för Allah, var seriös ödmjukhet inpräntat i hans hjärta. Han brukade säga;

"Jag är en av Allahs profeter men jag vet inte vad som blir mitt slut."

I en av sina predikningar som skulle ingjuta fruktan för Allah och Domedagen i människornas hjärtan, sa han;

"O folket av Quraish, förbered er för evigheten, jag kan inte rädda er från Allahs bestraffning; O Bani Abd Manaf, jag kan inte rädda er från Allah; O Abbas, son till Abdul Mutalib, jag kan inte skydda dig heller; O Fatima, Muhammads dotter, inte ens dig kan jag rädda."

Han brukade be;

"O Allah! Jag är bara en människa. Om jag sårar någon genom mitt uppträdande, förlåt mig då och straffa mig inte."

Han bemötte alltid folk med vänlighet och visade respekt mot äldre människor och sa;

"Att ära en gammal man är att visa respekt mot Allah."

Inte ens elaka människor frånhöll han sin artighet. Det är sagt att en person kom till hans hus och bad om tillstånd att tas emot. Profeten märkte att han inte var en god människa men tog emot honom. När han kom in, och medan han stannade i huset, visades han full artighet. När han gick sa Aiysha må Allah vara nöjd med henne;

"Du tyckte illa om den här mannen, men du behandlade honom så fint."

Profetensvarade;

"Den är en dålig människa inför Allah som inte betar sig vänligt, och folk undviker hans sällskap på grund av hans dåliga uppförande."

Han var alltid den förste att hälsa på en annan och drog inte tillbaka handen från en handskakning förrän den andra drogen tillbaka sin. Om man ville säga något i hans öron, så vände han sig inte bort förrän man var klar. Han gillade inte att folk ställde sig upp för honom och han brukade säga;

"Han som gillar att folk ställer sig upp till hans ära, han borde söka en plats i helvetet."

Men själv ställde han sig upp när någon dignitär kom till honom. Han hade ställt sig upp för att ta emot sin fostermor som fostrat honom som liten och han hade lagt fram sin egen filt för henne. Hans fosterbror fick liknande behandling.

Han undvek att sitta på en framstående plats vid sammankomster, så mycket att folk som kom in hade svårt att hitta honom och var tvungna att fråga vem som var Profeten. Ofta tilltalade ohyfsade beduiner honom på sitt grova och oartiga sätt men han tog aldrig illa vid sig.

Han brukade besöka de mest betryckta fattiga och uppmanade alla muslimer att göra likadant. Han satt med de mest ringaktade människorna och sa att endast rättfärdighet var kriteriet för någons överlägsenhet över någon annan. Han bjöd ständigt in människor, var de slavar, tjänare eller de fattigaste troende, att delta i hans knappa måltider. När han besökte någon hälsade han först och sedan bad han om tillstånd att komma in.

Han rådde folk att följa hans exempel och inte bli arg om någon nekade inträde, för det var sannolikt att personen i fråga var upptagen med annat och inte menade att vara ohövlig.

Där fanns inget hushållsarbete som var för lågt eller ovärdigt honom. Aiysha må Allah vara nöjd med henne har sagt;

"Han deltog alltid i hushållsarbetet och brukade laga sina kläder och sina skor och sopa golvet. Han brukade mjölka, tjudra och mata sina djur, och handla för hushållet."

Han tvekade inte att göra tjänararbeten åt andra, särskilt åt föräldralösa och änkor. En gång när där inte fanns någon man i följeslagaren Kabab Bin Arats hus, eftersom han hade åkt till slagfältet, så brukade han gå till hans hus varje dag och mjölka boskapen åt dem.

Barn

Han var särskilt förtjust i barn och brukade delta i barnsliga lekar med dem. Han brukade skoja med de barn som hade kommit tillbaka från Abyssinien och försökte prata Abyssinska med dem.

Det var hans vana att ge lift åt barnen på hans kamel när han kom tillbaka från sina resor. Han brukade ta upp barn i famnen, leka med dem, och pussa dem. En följeslagare, som mindes sin barndom, sa;

"I min barndom brukade jag fälla dadlar genom att kasta sten på palmerna. Någon tog mig till Profeten som rådde mig att plocka upp de dadlar som låg på marken, men inte fälla dem med stenar. Sen klappade han mig och välsignade mig."

Dagliga rutiner

Profeten hade noggrant fördelat tiden efter sina krav för; dyrkan av Allah, offentliga angelägenheter, och personliga göromål.

Efter morgonbönen brukade han sitta kvar i moskén och göra dhikr tills solen stigit upp och mer folk samlades. Då predikade han för dem. Efter att predikan var över, brukade han tala vänligt med folk, fråga om deras välfärd och till och med utbyta skämt med dem.

Skatter och inkomster delades också ut då. Sen bad han enkla böner och gick hem och engagerade sig i hushållsarbetet. Han kom tillbaka till moskén för att be middagsbönen och eftermiddagsbönen, och lyssna på folks problem och ge tröst och vägledning åt dem.

Efter eftermiddagsbönen besökte han var och en av sina fruar, och efter kvällsbönen samlades hans fruar på samma ställe och åt middag med honom. Efter nattbönen reciterade han några suror ur Qur'an, och innan han lade sig bad han;

"O Allah, jag dör och lever med ditt namn på mina läppar."

När han klev upp sa han;

"All pris tillhör Allah som har gett mig liv efter död, till Honom ska vi återvända."

Han brukade borsta tänderna fem gånger om dagen, före varje bön. Vid midnatt klev han upp för att be tahajjud som han inte missade en enda gång i sitt liv. Han var inte kräsen om sin säng: ibland sov han i sängen, ibland på ett skinn eller en vanlig madrass, och ibland på golvet.

På fredagar predikade han efter fredagsbönen. Han blev inte irriterad om någon avbröt honom under predikan för något. Det är sagt att en gång, medan han predikade, kom en beduin fram till honom och sa; *"O Allahs budbärare, jag är en resande och är okunnig om min religion"*.

Profeten kom ner från predikstolen, förklarade grunderna i Islam för honom, och fortsatte sin predikan. En annan gång kom hans barnbarn Husain, fortfarande ett barn, störtande till honom medan han predikade. Han kom ner och tog honom i famnen och fortsatte predika.

Tillit till Allah (subhana wa ta'ala)

Muhammadpredikade till folk att lita till Allah. Hela hans liv var ett ädelt exempel på föreskriften. I ensamheten i Macka, mitt i förföljelsen och faran, i motgångarna och prövningarna, och i trängseln bland fienderna i slaget om Uhud och Hunain, visar sig total tillit till Allah som det dominerande kännetecknet i hans liv.

Hur stor faran som hotade honom än var, så förlorade han aldrig hoppet och tillät sig aldrig bli otillbörligt upprörd. Abu Talib visste om känslorna hos Quraish när Profeten började sin mission. Han visste också hur långt Quraish kunde gå, och bad Profeten att överge sitt kall, men den senare svarade lugnt;

"Käre farbror, döm mig inte efter min ensamhet. Sanningen skall inte vara ostöttad länge. Hela Arabien och ännu längre skall en dag omfatta dess sak."

När Quraish attityd blev mer hotfull bad Abu Talib än en gång sin brorson att överge sitt kall men Profetens svar var;

"O farbror, om de satte solen i min högra hand och månen i min vänstra, för att tvinga mig att avsäga mig mitt arbete, säkerligen skulle jag vägra tills Allah gjort sin sak uppenbar, eller så skulle jag dö försökandes."

Till en annan vän sa han;

"Allah lämnar mig inte ensam."

En modfälld och betryckt lärjunge tröstades med orden;

"Vid Allah, dagen är nära då denna tro når sin topp och ingen skall behöva frukta någon utom Allah."

Det var samma tillit till Allah som stärkte Profeten så att han blev djärv nog att be öppet trots motståndet. Quraish samlades där en gång och konspirerade för att göra slut på hans liv nästa gång han kom dit. Hans unga dotter Fatima, som råkade höra deras planer rusade gråtandes till sin far och berättade om deras upptåg. Han tröstade henne, gjorde tvagning och gick till Kaaba för att be. Där var bara bestörtning hos Quraish när de såg honom.

När han lämnade sitt hus bad han Ali må Allah vara nöjd med honom att sova i hans säng och sa;

"Oroa dig inte, ingen kommer att kunna skada dig."

Även om fienderna hade omringat huset, lämnade han det reciterandes versen:

"Och vi har satt ett hinder framför dem och ett hinder bakom dem, och vi har täckt över deras ansikten så att de inte kan se." **[Koranen 36:9]**

Abu Bakr var rädd när efterföljarna kom nära grottan i vilken han och Profeten gömde sig under sin flykt, men Profeten uppmuntrade honom;

"Sörj inte. Allah är med oss."

En vakt stod vid Profetenshus i Madinah på grund av faran som omgav honom, men han kallade tillbaka honom när denna vers uppenbarades;

"Gud skall skydda dig mot människorna" [Koranen 5:67]

En man hittades som låg i bakhåll för att överfalla Profeten, men han beordrades att släppas med orden;

"Även om denna man ville döda mig, så skulle han inte kunna."

En judinna från Khaibar hade satt gift i Profetens mat. Han spottade ut den efter att ha tagit en tugga men en lärjunge som ätit klart dog nästa dag. Judinnan fördes fram inför Profeten som frågade henne;

"Varför gjorde du såhär"? "För att döda dig" var hennes trotsiga svar. Hon blev sagd; **"Allah skulle inte ha tillåtit dig göra det."**

I slaget om Uhud när den bakre delen av den Meckanska armén hade skapat oordning i Muslimernas armé och tagit överhanden, stod Profeten stadigt som en klippa trots att han själv skadats. När Abu Sufiyan hånade muslimerna och skrek *"Seger åt hubal"*! (hubal var en av deras gudar), bad Profeten Omar ropa tillbaka *"Allah är vår beskyddare och vän."*

Du har ingen beskyddare eller vän. Allah är Mäktig, Underbar." Igen i slaget om Hunain, när den oväntade attacken från armén hade ryckt undan fötterna på den Muslimska styrkan och nederlaget verkade förestående, vek sig inte Profeten.

Med tillit till Allah visade han sådan tapperhet att den Muslimska armén samlade sig bakom honom och vann en vägvisande seger.

Rättvisa

Profeten bad folk att vara rättvisa och vänliga. Som högste domare och skiljeman, som folkets ledare, som general för en uppväxande makt, som reformator och apostel, var han alltid tvungen att ta itu med folk och deras förehavanden.

Han fick ofta ta hand om ömsesidigt fientliga och krigande stammar, då att döma till den enes fördel medförde faran att uppröra den andra, ändå avvek han aldrig från rättvisans väg. När han dömde gjorde han ingen skillnad mellan troende och otrogna, vänner och fiender, höga och låga. Det rapporteras i många hadither, några av dem följer här;

Sakhar, hövdingen i en stam, hade gett stor hjälp åt Muhammad vid belägringen av Taif, vilket han naturligtvis var mycket tacksam för. Kort senare anklagades Sakhar för två saker: Mughira anklagade honom för att ha hållit Mughiras faster olagligt inlåst, och Banu Salim

anklagade honom för att med tvång ha ockuperat hans brunn. I båda fallen dömde han mot Sakhar och fick honom att göra rätt för sig.

Abdullah Bin Sahal må Allah vara nöjd med honom, en följeslagare, utsågs att driva in hyra från judarna i Khaibar. Hans kusin Mahisa följde med, men när de kom fram till Khaibar delade de på sig. Abdullah råkade ut för stråtrövare och blev dödad.

Mahisa rapporterade tragedin till Profeten , men eftersom det inte fanns några vittnen som kunde identifiera de skyldiga, så sa han inget till judarna och betalade blodspengarna med skattepengar.

En kvinna från familjen Makhzoom med goda kontakter, befanns skyldig till stöld. För att rädda Quraishs prestige försökte några framstående män, bland dem Usama Bin Zaid må Allah vara nöjd med honom, medla för att rädda henne från bestraffning. Profetenvägrade förlåta brottet och visade sitt missnöje genom att säga;

”Många samhällen ruinerade sig själva i det förgångna när de endast bestraffade de fattiga och ignorerade de upphöjdas brott. Vid Allah, om Muhammads dotter Fatima hade stulit, så skulle hennes hand huggas av.”

Trots deras fientlighet mot Profeten, så var judarna så imponerade av hans opartiskhet att de brukade ta sina frågor till honom, och han dömde enligt judisk lag.

En gång när han delade ut krigsbyte samlades folk omkring honom, och en man föll nästan över honom. Han knuffade undan männen med en käpp och orsakade ett litet sår. Han var så ledsen över detta att han sa åt mannen han skadat att han kunde ge tillbaka, men mannen sa, *”O Allahs budbärare, jag förlåter dig.”*

Insjuknad i sin dödliga sjukdom, kungjorde Profeten inför människorna som samlats i hans hem, att om han var skyldig någon någonting så kunde vederbörande kräva tillbaks det; om han någonsin skadat någons person, ära eller egendom, så kunde han få sin ersättning medan han ännu var i livet. Församlingen tystnade. En man gick fram och gjorde anspråk på någon dirham som han genast betalades.

Jämlikhet

Muhammad bad människorna att inte döma folk efter ras eller familj, eller upphöja någon på grund av världsliga saker, och sa att endast rättfärdighet upphöjde någon människa över en annan.

Det har redan visats hur han umgicks jämlikt med alla, hur han åt med slaverna, tjänarna och de fattigaste på samma filt (en sed som fortfarande följs i Arabien), hur han vägrade privilegieras, och arbetade som vilken vanlig arbetare som helst. Några saker kan dock nämnas här:

En gång besökte Profeten Saad Bin Abadah må Allah vara nöjd med honom. När han skulle hem skickade Saad sin son Quais med honom.

Profeten bad Quais sätta sig på kamelen med honom. Quais tvekade på grund av respekt, men Profeten insisterade,

"Antingen sätter du dig på kamelen eller går tillbaka"

Quais valde att gå tillbaka.

En annan gång red han sin kamel över bergig terräng tillsammans med en lärjunge, Uqba Bin Aamir. Efter ett tag bad han Uqba rida på kamelen, men Uqba tänkte att det skulle vara att visa missaktning mot Profeten. Men Profeten insisterade och han var tvungen att lyda. Profeten själv gick bredvid för han ville inte belasta djuret för mycket.

Fångarna från slaget vid Badr inkluderade Abbas, Profetens farbror. Vissa var beredda att avstå sin andel och efterskänka Profetens lösesumma, men han avstod och sa att han inte kunde göra någon skillnad.

Vid ett stopp under en resa delade följeslagarna upp arbetet för att ordna med mat mellan sig. Profeten tog själv på sig uppdraget att samla ved. Hans följeslagare bönade att de kunde göra det och att han inte behövde besvära sig, men han svarade;

"Det är sant, men jag vill inte göra skillnad på oss. Allah gillar inte den som ser sig som överlägsen sina följeslagare."

Vänlighet mot djur

Profeten predikade inte bara att folket skulle visa vänlighet mot varandra, men också mot alla levande själar. Han förbjöd vanan att klippa svansar och manar på hästarna, att märka djuren på något känsligt ställe, och att låta hästarna vara sadlade i onödan. Om han såg att något djur var överlastat eller illa skött så brukade han gå fram till ägaren och säga;

"Frukta Allah i din behandling av djuren."

En följeslagare kom till honom med en fågelunge i sin filt och sa att fågelmamman hade flugit ovanför dem hela tiden. Han blev tillsagd att sätta tillbaka ungen i samma buske.

Under en resa plockade någon upp några fågelägg. Fågeln smärtfyllda stämma och flaxande fångade Profetens uppmärksamhet, som bad mannen sätta tillbaka äggen.

När hans armé marscherade mot Makkah för att besegra staden, gick de förbi en hund med valpar. Profetengav inte bara order om att de inte fick störas, han utsåg också en vakt som skulle se till att så skedde. Han sa;

"Säkerligen, där är en himmelsk belöning för varje vänlig handling mot ett levande djur."

Kärlek till de fattiga

Profetenålade Muslimerna att behandla de fattiga väl och hjälpa dem med allmosor, zakat, och på andra sätt. Han sa;

"Han är inte en perfekt muslim som äter sig mätt och låter sin granne gå hungrig."

'Han frågade;

"Älskar du din skapare? Älska då din nästa först."

Monopol är förbjudet i Islam och han predikade;

"Det är svårt för en rik man att klättra upp för den branta stigen som leder till lycksalighet."

Han varken förbjöd eller avskräckte från rikedom men insisterade att det skulle förtjänas lagligt på ärligt sätt och att en del av det skulle gå till de fattiga. Han rådde sina följeslagare;

"Ge arbetaren sin lön innan hans svett torkar."

Han uppmuntrade inte heller till tiggeri och sa;

"Allah är nådig mot den som förtjänar sitt levebröd genom eget arbete, och om en man tigger för att utöka sin egendom så ska Allah förminska den, och den som har mat för dagen är förbjuden att tigga."

Till sin fru sa han;

"O Aiysha, älska de fattiga och låt dem komma till dig, och Allah ska ta dig närmare Sig."

En eller två tillfällen av Profetens omtanke för de fattiga kan nämnas här. En Madinahbo, Ibad Bin Sharjil, svält en gång. Han gick in i en trädgård och plockade lite frukt. Trädgårdens ägare gav honom en rejäl omgång och slet av honom kläderna. Den fattige mannen vädjade till Profeten som invände mot ägaren;

"Denne man var okunnig, du skulle ha skingrat hans okunnighet; han var hungrig, du skulle ha gett honom mat."

Madinah bona fick tillbaka sina kläder, och utöver det gavs några korn åt honom.

En gäldenär, Jabir Bin Abdullah, trakasserades av sin borgenär när han inte kunde betala sin skuld efter att hans skörd av dadlar misslyckats.

Profeten gick med Jabir till borgenärens hus och vädjade till honom att ge Jabir lite mer tid, men borgenären var inte beredd att gå med på det. Profeten gick då till oasen och såg själv att skörden var verkligt ynklig. Återigen gick han till borgenären men utan resultat.

Då vilade han ett tag och gick sedan till borgenären en tredje gång, men den senare var stenhård. Profeten gick igen till trädgården och bad Jabir skörda. Som Allah (subhana wa ta'ala) ville, så räckte skörden inte bara till att återbetala skulden, det blev till och med över.

Hans kärlek till de fattiga var så djup att han brukade be;

"O Allah, låt mig vara fattig i livet och vid min död, och uppväck mig vid uppståndelsen bland de som är fattiga".

